

Minneord

PUBLISERT 5. mai 2010

Maria er ikke lenger blant oss. Det er ennå ikke til å fatte.

I mars 2009 kom Maria Wilson-Karlsrud til Veksthuset. Maria viste raskt at hun var en sterk person både menneskelig og faglig. Hun kom til en avdeling i endring, og viste både et engasjement og en klokhet i sitt faglige arbeid som er sjeldent. Hun hadde sterke, velbegrunnede meninger om både organiseringen på enheten, faget og pasientene. Hun tenkte klokt om hvordan involvere de andre ansatte i faglige endringer, og hun hadde et oppriktig engasjement for sine pasienter. Hun hadde en direktehet, ivaretagelse og tilstedeværelse som gjorde henne til et godt menneske å være i samme rom sammen med. Maria var på mange måter en ung og uvanlig sterk ressursperson, og det var med sjokk at vi ble informert om at hun hadde fått en sykdom som nesten helt sikkert ville ende med døden.

Det er med stor sorg vi konstaterer at en dyktig fagperson, et godt medmenneske og en fagpolitisk engasjert tillitsvalgt bare fikk lov å være blant oss en kort stund. Du døde så altfor tidlig.

Vi er takknemlige for den korte tiden vi hadde sammen med henne og savner hennes tilstedeværelse og faglige engasjement. Det har vært et privilegium å være en del av Maria sine omgivelser.

Til slutt finner vi trøst i å vite at minnet om Maria er noe vi alle kan glede oss over og vokse med – livet ut.

Våre varmeste tanker går til alle i familien som hun var så stolt av og så glad i.

De beste

Døden kan flamme som kornmo;
klarere ser vi enn før
hvert liv i dens hvite smerte:
det er de beste som dør.

De sterke, de rene av hjertet
som ville og våget mest;
rolige tok de avskjed,
en etter en gikk de vest.

Nordahl Grieg, 1942

John Nikolaisen, Silje Folge Bungum, Espen Arnevik, Birgitte Møller, Gjertrud Myhrhaug

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 47, nummer 5, 2010, side 464